

роках ХХ століття. Шумпетер не використовує термін «інноваційний менеджмент», – він вживає термін і поняття «Підприємництво». Основною рисою підприємництва він вважає прагнення до нововведень, до впровадження винаходів, нововведень, перетворенню їх в інновації. А ось наявність власності, капіталу автори і наступних публікацій не вважають основною рисою підприємництва.

Це, на думку автора даної публікації, позбавляє поняття «Підприємництво» головного аспекту, його сутності. Справді, для впровадження нововведень, перетворення їх в нововведення, в інновації необхідний капітал, але особливий капітал – інноваційний капітал. Тому головною рисою підприємництва є інноваційний капітал. Інновації є засобом збільшення прибутку. Підприємець, перш за все, є власником інноваційного капіталу, бізнесменом, капіталістом, який інвестує капітал в якусь нову справу, підприємство. Підприємець – це не просто бізнесмен, це бізнесмен, обов'язково прагне до отримання додаткового прибутку, додаткового доходу саме за рахунок впровадження нового, нововведень.

Але підприємництво відрізняється від інноваційного менеджменту. Інноваційний менеджер – це найманий працівник у підприємця, він не є власником, він організовує виробництво інновацій. Змішання цих двох понять сприяє ще й ту обставину, що підприємець в окремих випадках може поєднувати в собі дві ці ролі.

Тому з неї випливає висновок: підприємництво і інноваційний менеджмент – різні поняття і різні реальні явища, хоча і тісно пов'язані.

Література:

1. Бабайлов В.К. Менеджмент: Наука и практика: учебник. Х.: Изд-во ХНАДУ, 2015. 300 с.

2. Бабайлов В.К., Брыксин С.А., Могилко В.А. Бизнес, предпринимательство, менеджмент, – их взаимосвязь. Научный информационный журнал «БИЗНЕС-ИНФОРМ». 2009. № 10 . – С. 148.

УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ – НЕОБХІДНА УМОВА ЕФЕКТИВНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА

Бабайлов В.К., к.е.н., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Вся практика підприємництва свідчить про невід'ємну рису підприємництва – ризик втрат, збитків [1]. Тому управління ризиками стає необхідною умовою ефективного підприємництва. Мета доповіді – інтерпретація основних, найважливіших, фундаментальних аспектів управління ризиками.

Щоб ефективно управляти ризиком, необхідно ясно розуміти і сам ризик, – його сутність і зміст.

У монографії автора доповіді «Теорія методу» доведено, що ризик (сутність) – це невизначеність величини певного типу події [2]. Визначеність і невизначеність – дві складові ризику, два елементи його змісту.

Як показано в монографії автора доповіді необхідно розрізняти управління ризиками і ризик-менеджмент. Ризик-менеджмент – більш широке поняття; воно включає: управління невизначеністю; управління ризиками; страхування від ризиків (воно не розглядається в даній доповіді).

Якщо не визначений навіть тип події (невизначеність, або нескінченний ризик), то попередньо реалізується управління невизначеністю, зниження невизначеності до ризику (зниження ризику тут не реалізується).

Управління невизначеністю проходить три етапи: прогнозування, якісний аналіз, планування.

Прогнозування типів подій – це визначення переліку альтернатив відомих, можливих типів напрямків діяльності (типів подій) з відповідною величиною ризику.

Якісний аналіз типів подій (точніше: напівякісний, або напівкількісний) – це приблизна оцінка (більше/менше) альтернатив типів напрямків діяльності (типів подій) з відповідною величиною ризику.

Планування типу події – це вибір (визначення) однієї альтернативи, одного напрямку діяльності з відповідною величиною ризику. Вибір напрямку діяльності залежить від величини його ризику, а значить, від величини збитку, доходу, прибутку. Це двоєдина і протилежна проблема, так як завжди присутнє бажання вибору напрямку діяльності (події) якомога більшого прибутку і як можна меншого ризику. Однак це суперечить закону: «Чим більше ризик, тим більше і прибуток». Практика показала, що найбільш правильним буде не збільшення, а оптимізація прибутку і ризику. Зараз в ризик-менеджменті намітилася тенденція – вибір напрямку діяльності з меншим ризиком навіть ціною меншою прибутку.

Управління ризиками включає такі етапи: розрахунок заходів (засобів порівняння) декількох об'єктивних ризиків (але не зниження). Об'єктивний ризик – це невизначеність величини певного типу події; порівняння кількох об'єктивних ризиків і вибір одного меншого; зниження об'єктивного ризику. Перші два – це оцінка ризику, третій – власне управління ризиком.

У доповіді висвітлені тільки найважливіші, основні аспекти управління ризиками. Але саме вони послужать фундаментом для успішного освоєння конкретних методик управління ризиками підприємницької діяльності.

Література:

1. Бабайлов В.К. Предпринимательство: концепция новой парадигмы / В.К. Бабайлов // Проблемы і перспективи розвитку підприємництва: Збірник наукових праць Харківського національного автомобільно-дорожнього університету. – Х.: ХНАДУ, 2013. – №1(4). – С. 9-13.

2. Бабайлов В.К. Теория метода: монография / В.К. Бабайлов. – Х.: ХНАДУ, 2011. – 232 с.